

בש"פ 1916/18 - מדינת ישראל נגד יצחק אברג'יל, שמעון סבח, עופר בוהדנה

בית המשפט העליון

בש"פ 1916/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים:

1. יצחק אברג'יל
4. שמעון סבח
5. עופר בוהדנה
בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996,
בתפ"ח 24984-07-15 בבית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו

בשם המבקשת:

עו"ד אלכסנדרה קרא; עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המשיב 1:

עו"ד שמעון וייס

בשם המשיב 4:

עו"ד גלאון קפלנסקי; עו"ד ליגל יחזקאל

בשם המשיב 5:

עו"ד אלי בניה

החלטה לגבי משיבים 1, 4 ו-5

1. מונחת בפניי בקשה להארכת מעצר עשירית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים או החוק). במסגרת הבקשה מבוקש להאריך את מעצרו של משיבים 1, 4 ו-5 (להלן: שלושת הנאשמים) ב-150 ימים או עד למתן פסק-דין בתפ"ח 24984-07-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם. שאר המשיבים בבקשה זו - נאשמים 2, 8 ו-13 בכתב האישום - נתנו את הסכמתם להארכת המעצר המבוקשת ולכן החלטה זו אינה נוגעת אליהם. ההתייחסות למשיבים בהחלטה זו תעשה בהתאם לזהותם בכתב האישום, כך שמשיב 1 יכונה נאשם 1, משיב 4 יכונה נאשם 10, ומשיב 5 יכונה נאשם 12.

כתב האישום

2. ביום 13.7.2015 הוגש כתב האישום, הכולל 13 אישומים נגד 18 נאשמים, ביניהם נאשמים 1, 10, ו-12 העומדים כאמור במוקד החלטה זו. כתב האישום פותח צוהר לפעילותו של ארגון פשיעה רחב היקף, בניהולו ופיקודו של נאשם 1. עולה כי ידו של ארגון פשיעה זה הייתה בכל, החל בעבירות מס, המשך בעבירות סמים, סחיטה ואיומים, וכלה בעבירות אלימות חמורות אשר עלו אף לכדי מקרי רצח. פרטי כתב האישום הוצגו בהרחבה בהחלטות קודמות, ויובאו כאן רק עיקריהם הדרושים לצורך הכרעה בבקשה זו (ראו למשל: בש"פ 6446/16; בש"פ 2853/17; בש"פ 5273/16).

האישום המרכזי העומד במרכז הבקשה שלפניי, ומופנה בין היתר כנגד שלושת הנאשמים, הוא האישום הרביעי המתייחס לרצח משולש ברחוב יהודה הלוי. בנוסף, כנגד נאשם 1 ונאשם 10 מופנה גם האישום השלישי בכתב האישום המתייחס לניסיון הרצח בגני התערוכה. כנגד נאשם 1 מופנים עוד שמונה אישומים נוספים הכוללים אישום בגין עבירת רצח נוספת וקשירת קשר לביצוע פשע; עבירות ייצוא, ייבוא ומסחר בסמים במסגרת ארגון פשיעה וניסיונות לביצוע עבירות כאלו; עבירות מס; ועבירה של עמידה בראש ארגון פשיעה.

3. מהאישום השלישי עולה כי נאשם 1 יזם וניהל מבצע שמטרתו להביא למותו של זאב רוזנשטיין, באמצעות הטמנת מטען חבלה סמוך למשרד הנסיעות שבבעלות רוזנשטיין בגני התערוכה. חלקו של נאשם 10 במבצע זה היה בסיוע בהרכבת מטען החבלה בכלי הרכב הממולכד, ועריכת בדיקת תקינות של השלט הרחוק שנועד להפעלת המטען. פיצוץ המטען גרם לפציעתם של רוזנשטיין ואחרים.

מהאישום הרביעי עולה כי בעקבות כישלון ניסיון חיסולו של רוזנשטיין, כמתואר באישום השלישי, יזם נאשם 1 מבצע נוסף שמטרתו לחסל את רוזנשטיין. תכניתו של נאשם 1 הייתה להתנקש בחייו של רוזנשטיין במשרד להמרת מטבע (להלן: הצינג') שנמצא ברחוב יהודה הלוי בתל אביב. נערכו מספר מפגשים בין נאשם 1 ונאשמים נוספים, במסגרתם נרקמה תכנית ההתנקשות שכללה הנחת מטען חבלה על גג הצינג'. חלקו של נאשם 10 היה באיסוף מטען חבלה מאחד מעדי המדינה, ומסירתו לנאשם 13 תוך ידיעה שהמטען ישמש להתנקשות ברוזנשטיין. נאשם 12 הניח יחד עם אחרים את המטען על גג הצינג'. בהמשך, התברר כי המטען שהונח אינו תקין ויש צורך להחליפו. נאשם 12 ואחרים הניחו בשנית את המטען המתוקן על גג הצינג'. מטען זה הופעל כאשר רוזנשטיין נצפה על ידי נאשם 13 כשהוא מגיע לאזור הצינג'. פיצוץ המטען גרם למותם של שלושה אזרחים, ולפציעתם של 51 נוספים, ובכללם רוזנשטיין ומאבטחיו.

האישום החמישי מתייחס לנאשם 1, ולנאשם 8 שאינו צד לבקשה זו. על פי אישום זה נאשם 1 תכנן והוציא לפועל יחד עם אחרים את ביצוע רצח המנוח דוד ביטון. נאשם 1 הורה לאחד מעדי המדינה לגייס אדם לביצוע הרצח, ומסר לו מידע אודות רכבו של המנוח ואזור מגוריו. בהמשך, רקמו נאשם 1 ונאשם 8 תכנית לגרימת מותו של המנוח במועדון אליו נהג המנוח לצאת לבלות. האדם שגויס, וצויד באקדח, על ידי עד המדינה בהנחיית נאשם 1, עקב אחרי המנוח שיצא מהמועדון, וירה בו באופן שגרם למותו. לאחר המעשה, נאשם 1 מסר למבצע הירי סכום של 30,000 דולר.

הליכי המעצר

4. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של כל הנאשמים עד תום ההליכים בעניינם. לאחר קיומם של מספר דיונים, ניתנה ביום 2.5.2016 החלטה ראשונה בבקשה למעצרו של חלק מהנאשמים עד תום ההליכים, אשר התייחסה לנאשמים 4, 8, 9, 10, 13, ו-14 (מ"ת 25166-07-15, כבוד השופט ב' שגיא). בהחלטה זו נקבע לגבי נאשם 10 כי ישנן ראיות לכאורה למעורבותו באישומים השלישי והרביעי, וכי לנוכח המסוכנות המשמעותית הנשקפת ממנו, והחשש להימלטותו, יש לעצרו עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי ציין במיוחד את עברו הפלילי העשיר של נאשם 10, ובפרט את הרשעתו בשנת 2010 בקשירת קשר וסיוע לאחר מעשה בנוגע לרצח המנוחה מרגריטה לאוטין, כבסיס להחלטה על מעצרו. החלטה זו לא כללה התייחסות לנאשם 1 מאחר שטרם הוסדר ייצוגו, וכן לא התייחסה לנאשם 12 מאחר שטרם נשמעו טיעונים בעניינו.

ביום 28.6.2016 נערך בבית המשפט המחוזי דיון בעניין מעצרו של נאשם 12. בעקבות דיון זה ניתנה החלטה ביום 12.7.2016 בה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע למעורבותו של נאשם 12 בהנחת המטען הראשון התקול, החלפתו, והנחת המטען השני שהתפוצץ וגרם למותם של שלושת האזרחים ופציעת אחרים. באותה החלטה נקבע כי יש לעצור את נאשם 12 עד תום ההליכים עקב מסוכנותו, והחשש מהימלטותו. על מסוכנותו של נאשם 12 למד בית המשפט המחוזי מעברו הפלילי, ובפרט ממגוון הרשעות בעבירות רכוש ואלימות, ובפרט עבירות שביצע נאשם 12 בשנים האחרונות, לאחר מועד ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום. הרשעתו האחרונה של נאשם 12 הינה משנת 2015 בגין עבירה של סחיטה בכוח, בגינה הושת עליו עונש מאסר בפועל של 15 חודשים.

לגבי נאשם 1, לאחר שני דיונים שהתקיימו בעניין מעצרו, ניתנה ביום 27.3.2017 החלטת בית המשפט המחוזי לפיה יש לעצרו עד תום ההליכים. בהחלטתו עמד בית המשפט על המועד המאוחר למתן החלטה בעניין המעצר, וציין את הסיבות לכך – ריצוי עונש מאסר של נאשם 1 בתקופה שקדמה להחלטה, והסכמות שניתנו מעת לעת להארכת מעצרו עקב ריצוי עונש המאסר בלאו הכי. בית המשפט מצא לנכון לציין את קיומן של ראיות לכאורה, אף שניתנה הסכמת סניגור נאשם 1 לקביעה זו, והבהיר כי: "הראיות השונות המפלילות של המשיב הן ראיות שונות, מגוונות, מגיעות ממקורות שונים, בין אם באמצעות עדי מדינה, בין אם באמצעות האזנות סתר, בין אם באמצעות רשימות מוסדיות שונות, ובין אם באמצעות עדים 'רגילים'. במילים אחרות, כתב האישום וחומר הראיות סוגרים על המשיב" (ת"מ 25166-07-15, עמ' 441 לפרוטוקול). בית המשפט מצא כי אין חלופת מעצר אשר יכולה להסיר את מסוכנותו של נאשם 1. בסופו של דבר, ההחלטה על המעצר עד תום ההליכים ניתנה בהסכמתו של נאשם 1.

5. טענת המדינה בתמצית הינה כי מסוכנותם הגבוהה של הנאשמים מחייבת את השארתם במעצר מאחורי סורג וברית, עד להכרעה בעניינם. המדינה הצביעה על הרשעותיהם הקודמות של הנאשמים, ובפרט על כך שנאשם 1 הורשע בעבר בישראל בעבירות ניסיון לרצח ורצח, והרשעות נוספות בארץ ובחו"ל, ועל כך שלחובתם של נאשמים 10 ו-12 עומדות גם כן הרשעות רבות בעבירות אלימות ועבירות נוספות. עוד הדגישה המדינה את החשש מהימלטות הנאשמים ושיבוש הליכי המשפט, נוכח העבירות החמורות המיוחסות להם, והעונשים החמורים שיושטו במקרה של הרשעה.

מנגד, בדיון שנערך לפניי בא כוחו של נאשם 1, שלדבריו הצטרפו גם הסנגורים הנוספים, עמד על פרק הזמן הארוך שעוד צפוי לניהולו של התיק, עד להכרעתו, כאשר הנאשמים שוהים במעצר כבר תקופה ארוכה מאוד. וכן נטענה טענת אפליה בהתייחס לכך שנאשמים אחרים המעורבים באותם אישומים כבר שוחררו למעצר בפיקוח אלקטרוני. סנגורו של נאשם 10 טען כי מצבו אינו שונה מנאשמים 11 ו-14 אשר כבר שוחררו ממעצר בפועל והועברו למעצר בפיקוח אלקטרוני, כאשר נאשם 11 אף שוחרר כבר מהמעצר לחלופה, וכי אין סיבה שלא לשחרר גם את מרשו בתנאים דומים. סנגורו של נאשם 12 גם הוא הצביע על הנאשמים הנוספים אשר כבר אינם נמצאים מאחורי סורג וברית, אף שעניינם דומה לזה של מרשו. הנאשמים מבקשים אף להיתלות בדברים שנאמרו במהלך הדיון שנערך לפני הנשיאה א' חיות ביום 5.7.2017 (בש"פ 5008/17), לפיהם כביכול יהיה צורך לבחון בהמשך שוב את שאלת נחיצות מעצרם לאחר עדות עדי המדינה הרלוונטיים, וכי יש לקבל תסקיר מעצר בעניינם.

בתשובה לטענות השוויון שהעלו הנאשמים אל מול נאשמים אחרים שכבר אינם מאחורי סורג וברית, ציין בא כוח המדינה כי לגבי אותם נאשמים שהועמדו כמדד להשוואה – נקבעה חולשה ראיתית על ידי בית המשפט המחוזי, ועל כן הם שוחררו.

דיון והכרעה

6. שני שיקולים עיקריים מנחים את בית המשפט בבואו להאריך את מעצרו של נאשם מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים – המסוכנות הנשקפת מהנאשם, וקצב התקדמות המשפט בעניינו. לגבי השיקול השני, התיק מגלה מורכבות מסוימת. בבוא בית משפט לבחון את שיקול קצב התקדמות המשפט כמובן עליו להביט לאחור, הכיצד מתקדם המשפט? כמו כן עליו להביט קדימה. זאת בשני מישורים – הראשון, באיזו מידה בית המשפט המברר משקיע זמן ומועדים לשמיעת המשפט? והשני, מה הצפי לסיום המשפט? באשר למבט לאחור, אין חולק כי בית המשפט המחוזי קיים ישיבות רבות, התיק נקבע אף לשלושה ימי דיונים בשבוע, וכי פרשת התביעה מתקדמת בקצב סביר ואף למעלה מכך יחסית לרוחבו והיקפו של התיק. עולה מהטענות והחומר כי עד עתה נשמעו 36 עדי תביעה, כולל עדותם של ארבעה עדי מדינה. באשר לתכנון העתידי של המשפט, כאמור בית המשפט המחוזי מתמיד בקביעת שלושה דיונים בשבוע. זוהי היערכות חריגה שנועדה לתת מענה להיקף האישומים, מספר הנאשמים, והחומר הרב. באשר לצפי לסיום המשפט, אין להתעלם מכך כי הנאשמים במעצר זמן רב, והמשפט עלול להיערך זמן רב נוסף חרף המאמצים והמשאבים שמושקעים. נגזר משילוב השיקולים כי בית המשפט המחוזי עושה מאמץ ראוי להתקדם בהליך, והוא אכן מתקדם. לצד זאת לנוכח הזמן שנותר עד לסיום המשפט יש לבחון היטב את שיקול המסוכנות של המשיבים. ככל שהמסוכנות גבוהה, מכלול השיקולים יטה את הכף לכיוון קבלת הבקשה הנדונה. כך על פי בחינת הנסיבות

במסגרת בקשה זו. אומנם אין זה רצוי כי נאשמים ישהו במעצר עד לסיום ההליכים תקופה כה ארוכה, כאשר חזקת החפות עומדת להם. אולם על בית המשפט לאזן בין השיקולים, ולתת דעתו לא רק לקצב המשפט אלא גם לשיקול של מסוכנות המשיבים, כפי שעולה לכאורה מהאישומים המיוחסים להם, והאינטרס הציבורי הכרוך בכך.

7. ביחס לשיקול הראשון, מסוכנותם של הנאשמים נלמדת באופן ברור משני מקורות נפרדים – סעיפי כתב האישום המופנים נגדם, ועברם הפלילי, כפי שיפורט להלן. בהקשר זה יש מקום להתייחס לטענות הנאשמים לגבי חוסר-השוויון אל מול הנאשמים האחרים, אשר נטען כי עניינם דומה באופן המצדיק גם את שחרור הנאשמים שבמוקד בקשה זו.

לגבי נאשם 1, כתב האישום מייחס לו עשרה אישומים שונים, מתוכם שני אישומי רצח ואישום נוסף בגין ניסיון לרצח. שאר האישומים חמורים גם הם ומייחסים לנאשם 1 עבירות של ניהול ארגון פשיעה, סחר בסמים, ועבירות מס. משני אישומי הרצח, הרביעי והחמישי בכתב האישום, עולה כי נאשם 1 ניהול ותכנן את המבצעים, ומעורבותו ויוזמתו היו חיוניות על פני הדברים להוצאת התכנית לפועל. האישום הרביעי הינו חמור במיוחד נוכח השימוש במטען חבלה רב עצמה, אשר ניתן היה לצפות מראש כי ייתכן ויגרם נזק, ואף נזק חמור, גם לעוברים ושבים בלתי מעורבים. עברו הפלילי של נאשם 1 עשיר ומגוון. לחובתו עומדות הרשעות בשלל עבירות אלימות, סמים, תקיפת שוטר, ואף רצח, בגין נגזר עליו עונש מאסר בפועל של 18 שנה. מסוכנותו כפי שעולה מכתב האישום ומעברו הפלילי כבר הודגשה חזר והדגש במספר החלטות הנוגעות לפרשה זו, ודומה כי אין צורך לחזור ולדוש בה. נאשם 1 לא הצביע על נאשמים אחרים הנכללים בכתב האישום, אשר לגישתו שחרורם ממעצר צריך ללמד על הצורך בשחרורו שלו, ואף ניתן להבין את הדבר.

8. בנוגע לנאשם 10, כתב האישום מייחס לו שני אישומים חמורים. על פי האישום השלישי, שעניינו ניסיון לרצח, נאשם 10 סייע בהרכבת מטען החבלה בתוך כלי הרכב הממולכד, ואף ביצע בדיקת תקינות לשלט ששימש להפעלת המטען מרחוק. פיצוץ המטען גרם לחבלות ופציעה של אזרחים, וביניהם זאב רוזנשטיין שהיה היעד לחיסול. בגדרי האישום הרביעי תפקידו של נאשם 10 התמקד בהעברת מטען החבלה בדרכו למוקד הפיצוץ. אומנם בהמשך התברר שמטען זה היה תקול, והיה צורך להחליפו, אולם מעורבותו של נאשם 10 בפרשה עודנה חמורה ומעידה על מסוכנותו. נאשם 10 אף היה נוכח בעת העברת המטען המתוקן. עברו הפלילי של נאשם 10 כולל 11 הרשעות, ובכללן עבירות איומים, תקיפה, סחר בסמים, פריצה לרכב, וגניבה. במיוחד יש לציין את הרשעתו האחרונה משנת 2010 בגין קשירת קשר וסיוע לאחר מעשה פשע, בהתייחס לרצח המנוחה מרגריטה לאוטין, אשר נקלעה במקרה לניסיון חיסול. נאשם 10 סייע לאחד ממבצעי הרצח להימלט לאחר הרצח. בגין הרשעה זו נגזרו עליו שבע שנות מאסר בפועל במסגרת הסדר טיעון. קשה להתעלם מהמסוכנות העולה מאדם אשר היה מעורב בשלוש פרשיות שעסקו בחיסול, או בניסיון לביצועו. המעשים שביצע נאשם 10 לכאורה בתיק זה, ועברו הפלילי, מניחים תשתית למסקנה כי ישנה אדישות מסוימת לחיי אדם כדי להשיג מטרות החשובות לו.

בא כוחו של נאשם 10 הצביע בדיון שנערך לפניו על העובדה כי נאשמים 11 ו-14 כבר הועברו למעצר בפיקוח אלקטרוני, ונאשם 11 אף שוחרר מאז ממעצר לחלופה, וזאת על אף שאין כל סיבה לטענתו להבחין בינם לבין מרשו. מכאן בקשתו לשחרור מרשו. איני סבור שיש לקבל טענה זו. אומנם נאשם 11 מואשם גם הוא באישומים השלישי והרביעי, ונאשם 14 מואשם גם כן באישום הרביעי, שהינו החמור ביותר. ברם, קיימים שני הבדלים מרכזיים אשר בכוחם להצדיק את השארתו של נאשם 10 מאחורי סורג ובריח. ההבדל הראשון הינו בחולשה הראייתית שנקבעה בעניינם של נאשמים 11 ו-14. כך, בייחס לנאשם 11 נקבעה חולשה ראייתית משמעותית בכל הנוגע לאישום הרביעי, וביחס לנאשם 14 נקבעה חולשה ראייתית ביחס למידת מעורבותו בתכנון הרצח, וביחס לטענה כי השתתף בתצפיות על מוקד הפיצוץ (פס' 48 ו-57 להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 2.5.2016). ההבדל השני הינו בעברם הפלילי של נאשמים 11 ו-14,

לעומת עברו הפלילי של נאשם 10. נאשם 11 נעדר עבר פלילי, ולנאשם 14 לא היו הרשעות חמורות מאז מועד ביצוע האירועים המיוחסים בכתב האישום, אלא הרשעה אחת בגינה נגזר עליו עונש מאסר על תנאי. כאמור, נאשם 10 לעומת זאת הורשע בשנת 2010 בעבירות חמורות של קשירת קשר וסיוע לאחר מעשה פשע - ביחס לאירוע רצח. הבדלים אלו מצדיקים את השוני שבין מעצרו של נאשם 10, למצבם של נאשמים 11 ו-14.

9. ביחס לנאשם 12, כאמור על פי כתב האישום מיוחס לו האישום הרביעי והחמור של הרצח המשולש ברחוב יהודה הלוי. חלקו של נאשם 12 היה בהטמנת המטען על גג מבנה הציננ'ג יחד עם אחרים, ואף בהחלפת המטען הראשון שהתברר כתקול, במטען השני שהתפוצץ. מדובר במעורבות ישירה ואינהרנטית לפיצוץ, אשר גרם למותם של שלושה אזרחים. לכך מתווסף עברו הפלילי אשר כולל תשע הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות, מתן אמצעים לביצוע פשע, הפרת הוראה חוקית, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בשנת 2015 נגזרו על נאשם 12 חמישה-עשר חודשי מעשר בפועל במסגרת הסדר טיעון, בגין הרשעתו בעבירה של סחיטה בכוח. בפרשה זו הפגין נאשם 12 אלימות קשה כלפי המתלונן, תוך הכנסתו בניגוד לרצונו לכלי רכב, ואיום עליו בדקירות סכין. הרשעה זו, שהינה מהעת האחרונה, ושנים רבות לאחר מועד האירועים המיוחסים לנאשם 12 בכתב האישום, מחזקת ביותר את המסקנה בדבר עוצמת מסוכנותו.

את טענת האפליה שהעלה בא כוחו של נאשם 12 בדיון לפני מצאתי כבלתי משכנעת, בדומה לנכתב בעניינו של נאשם 10. בעניינו של נאשם 12 נקבע כי ישנן ראיות לכאורה התומכות בכתב האישום, אשר לא נקבעה לגביהן חולשה, וכן הוא מתהדר במובן השלילי בעבר פלילי עשיר ועדכני. מצב דברים זה שונה מהנאשמים האחרים שנטענו כברי-השוואה, אשר עברם הפלילי דל יחסית, ותשתית הראיות נגדם חלשה.

10. טרם סיום מצאתי לנכון להתייחס לשתי טענות נוספות שהעלו באי כוח המשיבים. הטענה הראשונה שהועלתה בכתב היא כי נאשמים 3, 4 ו-9 יכולים גם הם לשמש כהשוואה לנאשמים 10 ו-12 - מאחר שבעוד הראשונים הועברו למעצר בפיקוח אלקטרוני, האחרונים עודם מצויים מאחורי סורג ובריח. אבהיר כי נאשמים 3 ו-4 אינם מואשמים ברצח, אלא בסיוע לרצח. כתב האישום בעניינו של נאשם 3 אף תוקן וכעת האישום הרביעי מיוחס לו קשירת קשר לביצוע פשע ולא סיוע לרצח. בעניינו של נאשם 4 נקבעה חולשה ראייתית בכל הנוגע לאישום השלישי, ואף חולשה ראייתית משמעותית בנוגע לאישום הרביעי (פס' 39 להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 2.5.2016). לנאשם 4 אף אין הרשעות קודמות. בעניינו של נאשם 9 אומנם נקבע קיומן של ראיות לכאורה, אולם הוא נעדר הרשעות קודמות, ונקבע לגביו כי אין עדות להמשך התנהלות עבריינית בשנים האחרונות (פס' 54 להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 2.5.2016).

הטענה השנייה מנסה להיתלות בדבריה של הנשיאה א' חיות בדיון שנערך ביום 5.7.2017 (בש"פ 5008/17), לפיהם לאחר עדות עדי המדינה הרלוונטיים ייתכן ויש לשוב ולבחון את סוגית מעצרים של הנאשמים, וכי יש לקבל תסקיר מעצר בעניינם. ככלל אופיו של דיון ראוי מוביל לכך שבית משפט מעלה שאלות והערות בכיוונים שונים, מבלי שיש בהם הבעת עמדה, וטוב שכן. השיח בין בית המשפט לבין התביעה והסנגוריה נועד להוות כלי חידוד והבהרה. לעומת זאת, כמובן כי יש משמעות לקביעות ואף לאמרות בהכרעות שיפוטיות שבגדרן בית משפט פוסק את פסיקותיו. ברם, אין לשלול את השימוש בקבלת תסקיר מעצר. אף ייתכן כי היה מקום להזמין תסקיר מעצר בשלב זה או אחר, לגבי נאשם זה או אחר. אך לצד זאת יש לזכור כי אין חובת תסקיר מעצר, והעניין נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. כל אשר אומר הוא כי במסגרת בקשה זו, שעניינה הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בשלב זה של המשפט אינני סבור כי העניין דורש קבלת תסקיר כדי להכריע בבקשה, מהנימוקים שפורטו. אף התוצאה של שחרור באיזוק אלקטרוני

לא נראית כמתאימה לעומת בקשת המדינה.

נקודה אחרונה. המחוקק תיקן את סעיף 62 בשנים האחרונות באופן שניתן להאריך את המעצר מעבר ל-90 יום ועד ל-150 יום. תקופה זו ארוכה היא ויש להגיע לקצה רק במקרה המתאים. יצוין כי אף המדינה ככלל איננה נוהגת לבקש את מלוא התקופה הסטטוטורית האפשרית, והפעלת שיקול דעת מעין זו נכונה. עם זאת בנסיבות המקרה, לרבות המסוכנות הרבה שלכאורה עולה מהמשיבים, וקצב המשפט המתוכנן - שלושה דיונים בשבוע - נראה נכון להיעתר לבקשה למלוא התקופה, תוך ניכוי ימי מעצר הביניים במסגרת בקשה זו. ראוי להזכיר כי לנוכח אורך תקופת המעצר, במישור העקרוני והכללי, היה ותתקיים נסיבה חדשה המצדיקה את שקילת העניין מחדש, החלטה זו אינה חוסמת בקשה לעיון חוזר בפני בית משפט מחוזי על פי סעיף 52 לחוק המעצרים.

11. סוף דבר, הבקשה להארכת המעצר מתקבלת, ומעצרו של משיבים 1, 4, ו-5 מוארך בזאת ב-132 ימים.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשע"ח (28.3.2018).

ש ו פ ט